

Sygn. akt: I C 1304/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Dalba**

Protokolant: aplikant radcowski Jarosław Grzybek

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 10.201,64 zł. (dziesięć tysięcy dwieście jeden złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 września 2010 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 1.348,55 zł. (jeden tysiąc trzysta czterdzieści osiem złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 840,- zł. (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 1.896,05 zł. (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych i pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.560,- zł. (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 567,17 zł. (pięćset sześćdziesiąt siedem złotych i siedemnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego;
6. nakazuje pobrać od powoda M. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 1.981,88 zł. (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 1304/11

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 06 kwietnia 2011 roku (data stempla pocztowego) powód M. K. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata Ł. O. (pełnomocnictwo – k. 6) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 28.701,72 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 07 września 2010

r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych w potrójnej wysokości.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia WARTA DOM obejmującą dom jednorodzinny położony w W. przy ul. (...) na okres od dnia 24 grudnia 2009 r. do dnia 23 grudnia 2010 r. Powód podniósł, że w wyniku przejścia gwałtownej burzy połączonej z huraganowym wiatrem i ulewnymi opadami deszczu doszło do złamania drzewa rosnącego w bezpośrednim sąsiedztwie jego domu. Drzewo to przewróciło się na dom i spowodowało uszkodzenia budynku jak i ogrodzenia.

Powód argumentował, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę między kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela a realną wartością należnego odszkodowania. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 33, k. 38**)

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 19 października 2011 roku (data prezentaty sądowej) pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej W. lub ubezpieczyciel) – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata M. P. (pełnomocnictwo – k. 49) – wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda oraz wskazał, że postępowanie likwidacyjne w zakresie ustalenia rozmiarów szkody zostało ustalone zgodnie z postanowieniami wiążących strony Ogólnych Warunków Umowy W. DOM. (**odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 46 – 53**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest współwłaścicielem domu jednorodzinny położonego w W. przy ul. (...). M. K. zawarł z pozwanym w odniesieniu do przedmiotowego domu umowę ubezpieczenia WARTA DOM potwierdzone polisą nr (...). (**bezsporne – potwierdzone wnioskiem i polisą – k. 11 – 13, zeznania świadek A. K. – k. 99**)

W 06 sierpnia 2010 r. w wyniku przejścia gwałtownej burzy połączonej z huraganowym wiatrem i ulewnymi opadami deszczu na dom powoda i okalające je ogrodzenie upadło niedaleko rosnące drzewo powodując uszkodzenia. (**bezsporne – potwierdzone protokołem szkody – k. 8 – 10, zeznania świadek A. K. – k. 99**)

Powód zawiadomił W. o ww. zdarzeniu ubezpieczyciela. (**bezsporne**)

Początkowo W. odmówiła przejścia odpowiedzialności wskazując, że nie wystąpiły okoliczności wskazane w § 2 ust. 10 OWU. (**pismo z dnia 4 września 2010 r. – k. 14 – 15**) Powód odwołał się od decyzji wskazując, że szkoda zaistniała w warunkach objętych umową ubezpieczenia. (**odwołanie z dnia 16 września 2010 r. – k. 16 – 17**) Następnie pismem z dnia 7 października 2010 r. powód złożył skargę na przewlekłe załatwienie sprawy, z uwagi na brak zajęcia stanowiska w sprawie przez ubezpieczyciela. (**skarga – k. 18 – 19**)

Z uwagi na dalszą bierność ze strony W. M. K. wystosował Monit dotyczący przewlekłego załatwienia sprawy przez zakład ubezpieczeń. (**monit – k. 20 – 21**)

Warta w piśmie z dnia 16 listopada 2010 r. zawiadomiła pełnomocnika powoda o fakcie przejścia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 6 sierpnia 2010 r. (**bezsporne – pismo – k. 23**) Powód 12 stycznia 2011 r. został poinformowany o przyznanej odszkodowaniu w wysokości 7.614,78 zł – z tytułu uszkodzenia domu jednorodzinny i 808,66 zł – z tytułu uszkodzenia ogrodzenia. Łącznie 8.423,44 zł. (**bezsporne**)

M. K. wezwał W. do całościowego naprawienia szkody pismem z dnia 2 lutego 2010 r. wskazując, że przyznane odszkodowanie jest nie do zaakceptowania, albowiem łączny koszt naprawy uszkodzeń wyniósł 34.195,72 zł. (**wezwanie – k. 24 – 26**) W odpowiedzi na stanowisko powoda, ubezpieczyciel wskazał, że nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska. (**pismo – k. 27 – 28**)

Powód dokonał naprawy na łączną kwotę 34.195,72 zł. (**faktury – k. 29 – 33, protokoły montażu i protokół odbioru robót – k. 66 – 68, zeznania świadek – A. K. – k. 99**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość w świetle wszechstronnej oceny materiału dowodowego nie budziła wątpliwości. Dokumenty te nie były również kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadek A. K. w zakresie w jakim znajdują one odbicie w ustalonym stanie faktycznym, albowiem są one spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w materiałach znajdujących się w aktach sprawy. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek jest osobą związaną z powodem, w związku z powyższym mogła być zainteresowana wynikiem rozstrzygnięcia, jednakże nie mogło to prowadzić do automatycznego odmówienia wiary jej zeznaniom, w szczególności zaś w świetle okoliczności, iż zeznania te pozostają w korelacji z dokumentami przedstawionymi przez powoda.

Nadto A. K. nie wykazała tendencyjności w swoich zeznaniach ani stronniczości. Przytaczane przez nią okoliczności wpisują się w ustalony obraz przebiegu zdarzenia jak i charakterystyki domu powoda.

Podkreślenia wymaga, iż w zeznaniach tych brak jest okoliczności wskazujących, by świadek „na siłę” chciała przedstawić fakty w jak najkorzystniejszym dla powoda świetle. Ostatecznie zaś Sąd miał także na uwadze, że co do zasady stan faktyczny nie był sporny między stronami, a zeznania świadek nie były kontestowane przez stronę przeciwną.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego (rzeczoznawcy budowlanego, rzeczoznawcy energetyka NOT niezależnego inżyniera konsultanta, posiadającego uprawnienia budowlane i energetyczne) W. S. wskazane w przedłożonych sądowi opiniach i opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu opinie te zasługują na uwzględnienie. Zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie. Udzielają wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, są logiczne, spójne i pozbawione nieścisłości, a nadto umożliwiają one jasną analizę obliczeń dokonanych przez biegłego. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa z uwagi na nieuiszczenie przez stronę pozwaną zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego stosownie do treści art. 130⁴ § 4 k.p.c.

Ostatecznie jak już było to nadmienione wskazać należy, iż stan faktyczny, nie był w istocie sporny między stronami. Spór zaś dotyczył następstw powstałej szkody i odpowiedzialności pozwanego, za dokonane przez powoda naprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wbrew zarzutowi pozwanego, powód posiadał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu, o czym świadczy pismo uzyskane przez pełnomocnika powoda od (...) Bank (...) S.A., w którym wskazano, że Bank wyraża zgodę na wypłatę przez W. całego odszkodowania wypłaconego na podstawie Umowy (...) potwierdzonej polisą nr (...) (k. 94 – 96)

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że nie ulega wątpliwości, że w majątku powoda doszło do powstania szkody – zniszczeń elementów konstrukcyjnym i wyposażenia domu jednorodzinny, co nie było kwestionowane. Istotą sporu między stronami była zakres odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w domu jednorodzinny powoda tj. uszkodzenie dachu na podstawie umowy ubezpieczenia.

W myśl art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a

ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W § 2 pkt. 1 powołanego przepisu przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Wskazać należy, iż wzajemne prawa i obowiązki stron wynikały z zawartej umowy ubezpieczenia WARTA DOM o numerze (...) oraz Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (dalej też jako „OWU”).

Zgodnie z treścią polisy przedmiotem ubezpieczenia był dom jednorodzinny w zakresie zdarzenia losowego i akcji ratowniczej oraz ogrodzenie.

Zgodnie z § 2 pkt 50 OWU przez zdarzenie losowe należy rozumieć deszcz nawalny, dym i sadzę, grad, huragan, lawinę, napór śniegu, osuwanie się ziemi, powódź, pożar, przepięcie, stłuczenie szyb, trzęsienie ziemi, uderzenie pioruna, uderzenie pojazdu mechanicznego, upadek pojazdu powietrznego, wybuch, zalanie, zapadanie się ziemi.

Podstawą wyliczenia szkody w przystąpieniu zdarzenia objętego umową w przypadku domu jednorodzinnego jest „koszt naprawy albo koszt odbudowy uszkodzonego lub zniszczonego budynku (...)” zgodnie ze wskazaniem z § 15 OWU.

Stosownie zaś do § 16 ust 1 OWU koszt naprawy ustalany jest na podstawie wyceny dokonanej przez WARTĘ z uwzględnieniem średnich cen rynkowych usług i materiałów obowiązujących na lokalnym rynku.

Odstępstwo od ww. zasady wskazano w ust. 2 § 16, zgodnie z którym za zgodą WARTY koszt naprawy może być również ustalony na podstawie rachunków (wraz z kosztorysem) przedłożonych WARCIE przez ubezpieczonego w maksymalnym terminie 3 miesięcy od dnia zaistnienia szkody. Rachunek napraw winien obejmować zakres uszkodzeń, przyjętych w protokole szkody i podlega weryfikacji przez WARTĘ.

Ostatecznie wskazać należy, że zgodnie z ust. 1 § 17 OWU ustalenie zasadności i wysokości odszkodowania następuje na podstawie wyceny dokonanej przez WARTĘ a także przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów potwierdzających wysokość i zasadność roszczenia, z tym, że WARTA zastrzega sobie prawo ich weryfikacji i zasięgnięcia opinii rzeczoznawców.

Odszkodowanie zaś ustala się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody wyliczonej zgodnie z §§ 15 i 16 OWU.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradyktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to powód powinien udowodnić i wykazać okoliczności uzasadniające wysokość żądania.

W przedmiotowej sprawie pozwany kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia w całości wskazując na brak udowodnienia wysokości szkody w tym zakresie.

Wskazać należy w tym miejscu, że w toku postępowania likwidacyjnego powód nie zachował się zgodnie z wymogami wskazanymi w § 16 ust. 2 OWU, nie przedłożył on bowiem faktur wraz z kosztorysami a jedynie same faktury.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się ze stroną powodową, że ujęcie słowa kosztorys w nawiasie wskazuje, że ubezpieczony może przedłożyć rachunek lub kosztorys. Zważyć bowiem należy, że słowo „kosztorysami” jest ujęte w nawiasie razem ze słowem „wraz”. Zatem zdaniem Sądu nie zachodzi tutaj alternatywna możliwość przedłożenia dokumentacji a wymóg przedstawienia obu dokumentów łącznie.

Dlatego też wskazać należy, że faktury, które załączył powód jako dowód wykonania prac remontowych, są niezgodne z wymaganiami stawianymi przez OWU.

Sąd podkreśla, że stosunek powstający na podstawie umowy ubezpieczenia jest stosunkiem zobowiązaniowym, do którego stosuje się art. 353¹ kodeksu cywilnego. Strony mogą zatem ułożyć łączący je stosunek według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. To strony kształtują zatem zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i mogą zadecydować o jej wyłączeniu w określonych okolicznościach. Sąd nie dopatrył się zaś przesłanek do uznania, że ww. postanowienia OWU mają charakter abuzywny, co uwalniałoby powoda od związania ich mocą.

Niemniej jednak zważyć trzeba, że w sprawie niniejszej w dalszym ciągu zastosowanie znajduje § 16 ust. 1 OWU, a zatem zarzut zaniżenia odszkodowania w dalszym ciągu podlegał weryfikacji.

W tym świetle dopuszczony został dowód z opinii biegłego sądowego, który sporządził protokół powykonawczy, w którym uwzględnił uszkodzenia powstałe w zakresie skrzynki elektrycznej instalacji elektrycznej w budynku powoda wywołanych zdarzenie z dnia 6 sierpnia 2010 r.

Biegły dokonał także stosownych wyliczeń i wskazał, że szkoda, która wystąpiła w związku z koniecznością wymiany sterowników F. FBs-60 (...) wraz z modułem ściennym H. (...) oraz F. FBs-60 EA wraz z modułem ścienny H. (...) wyniosła łącznie 10.201,64 złote.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że powód w tym zakresie sprostał nałożonemu na niego ciężarowi dowodu i zasądził od pozwanego ww. kwotę w punkcie 1 wyroku.

Sąd orzekł w zakresie odsetek ustawowych mając na uwadze treść art. 359 k.c. w zw. art. 481 k.c. Powód wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 7 września 2010 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z ust 1 § 18 OWU odszkodowania jest płatne w ciągu 30 dni od daty otrzymania przez WARTĘ zgłoszenia szkody w trybie określonym w § 14 ust. 1 pkt 6. Pozwany nie kwestionował faktu, że powód zawiadomił go o szkodzie w dniu 7 sierpnia 2010 r. Zatem 30 dniowy okres na wypłatę odszkodowania upłynął w dniu 6 września 2010 r. Zatem powód prawidłowo wskazał początkową datę naliczania odsetek za opóźnienie. Z tych też względów Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.201,64 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 września 2010 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, albowiem powód nie udowodnił wysokości poniesionej szkody zgodnie z wymogami stawianymi przez OWU. Odnośnie bowiem kosztów robót budowlanych nie został przedłożony wraz z fakturami stosowny kosztorys. Powód nie wnioskował także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie.

Brak jest zaś podstaw do działania przez sąd z urzędu, gdy obie strony od początku procesu są reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, a spór należy do typowych sporów ubezpieczeniowych. Sąd jako bezstronny gospodarz procesu nie może działać na rzecz żadnej ze stron. Dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego ds. budownictwa byłoby działaniem na korzyść jednej ze stron, nie znajdującym uzasadnienia w świetle naczelnej zasady postępowania cywilnego, jaką jest kontradiktoryjność procesu i równość stron postępowania.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że powód otrzymał od pozwanego odszkodowanie w kwocie 7.614,78 zł, które to odszkodowanie Sąd uznał za zaliczone na poczet uszkodzeń domu innych niż te dotyczące skrzynki elektrycznej z uwagi, że mimo braku udowodnienia szkody powód bezsprzecznie poniósł szkodę z uwagi na uszkodzenia domu.

Niemniej jednak z braku inicjatywy dowodowej powództwo jako nieudowodnione w tym zakresie, co do wysokości należało oddalić orzekając jak w punkcie 2 wyroku.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Stąd też z uwagi na fakt, że Sąd zasądził na rzecz powoda jedynie część roszczenia, koszty procesu należało stosownie między stronami rozliczyć.

Mając na uwadze strunek kwoty dochodzonej do zasądzonego roszczenia, uznać należy, że powód wygrał sprawę w 35 %.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że obie strony reprezentowany były przez pełnomocników profesjonalnych, a więc winny one zwrócić sobie wzajemnie równowartość honorariów pełnomocników w wysokości uzależnionej od stopnia wygranej. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda wynosi 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U.2013.461 j.t.).

Ponadto na koszt procesowy poniesiony przez powoda składa się także opłata od dokumentu pełnomocnictwa. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym.

Ostatecznie wskazać należy, że powód wytaczając powództwo uiszczył opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.436 zł.

W tym stanie rzecz łączna wysokość kosztów procesu po stronie powoda wynosi 3.853 zł. Dlatego też pozwany winien zapłacić powodowi kwotę 1.348,55 zł (3.853 zł x 0,35) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 840 zł (2.400 zł x 0,35) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (punkt 3 wyroku)

Przyjmując powyższe zasady, pozwany wygrał sprawę w 65%. Jednocześnie na koszty powstałe po stronie pozwanej składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 2.400 zł, opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa – 17 zł oraz uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 500 zł. A zatem pozwanemu należy się zwrot kosztów procesu w wysokości 1.896,05 zł (2.917 zł x 0,65), w tym w zakresie wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, należy mu się zwrot w kwocie 1.560 zł – tj. 2.400 zł x 0,65 oraz zwrot.(punkt 4 wyroku)

W sprawie niniejszej powoływany był biegły sądowy, co ze swej natury doprowadziło do powstania wydatków związanych z wynagrodzeniem tegoż za wykonane opinie. Łączna kwota wydatków wyniosła 3.049,05 złotych.

Zatem przyjmując stosunkowe rozliczenie tych wydatków na zasadach określonych we wcześniejszej części rozważań, wskazać należy, że powód winien jest zwrócić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.981,88 zł (3.049,05 zł x 0,65), zaś pozwany kwotę 1.067,17 zł (3.049,05 zł x 0,35).

Mieć jednak na uwadze trzeba, że pozwany uiszczył zaliczkę w wysokości 500 zł na poczet wynagrodzenia biegłego. Zatem biorąc pod uwagę, że łączna jego należność na rzecz Skarbu Państwa wynosi 1.067,17 zł to kwotę tę należy pomniejszyć o wysokość uiszczonej zaliczki. A zatem po stronie pozwanego pozostaje należność w wysokości 567,17 zł. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 5 wyroku.

W punkcie 6 wyroku Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez powoda kwoty 1.981,88 zł odpowiadającej proporcji w jakim sprawę wygrał, tj. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, wynikającą z art. 100 k.p.c. (punkt 6 wyroku)

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 15.05.2014 r.